

Epistolele scrise de Pavel în temniță

LECȚIA
DOI

PAVEL ȘI COLOSENII

THIRD MILLENNIUM

MINISTRIES

Biblical Education. For the World. For Free.

Pentru materiale video, suporturi de curs și alte resurse, vizitați Third Millennium Ministries la adresa thirdmill.org.

© 2012 Third Millennium Ministries

Toate drepturile rezervate. Fără permisiunea scrisă a editurii Third Millennium Ministries, Inc., P.O. Box 300769, Fern Park, Florida 32730-0769, nicio porțiune din această publicație nu poate fi reprodusă în scopuri comerciale, în nicio formă și prin niciun mijloc, cu excepția unor citate scurte în vederea recenziei, comentariului sau studiului.

Dacă nu există alte precizări, toate citatele biblice sunt din Sfânta Scriptură - Biblia versiunea Dumitru Cornilescu revizuită.

Copyrightul Bibliei Cornilescu © 1924 aparține British and Foreign Bible Society (Societatea Biblică pentru răspândirea Bibliei în Anglia și străinătate).

Copyrightul © 2010 ediției revizuite în limba română aparține Societății Biblice Interconfesionale din România, cu aprobarea British and Foreign Bible Society.

DESPRE THIRD MILLENNIUM MINISTRIES

Înființată în 1997, Third Millennium Ministries este o organizație creștină nonprofit care furnizează **educație biblică gratuită în întreaga lume**. Ca răspuns la nevoia tot mai mare de formare biblică judicioasă a liderilor creștini de pe mapamond, noi creăm o programă de seminar multimedia ușor de folosit, finanțată prin donații, în cinci limbi de mare circulație (engleză, spaniolă, rusă, chineză mandarină și arabă) și o distribuim gratuit celor care au cea mai mare nevoie de ea, mai cu seamă liderilor creștini care nu au acces la educația tradițională sau nu și-o pot permite. Toate lecțiile sunt scrise, concepute și produse intern și sunt similare ca stil și calitate celor de pe History Channel®. Această metodă originală și eficientă pentru formarea liderilor creștini s-a dovedit foarte eficace în întreaga lume. Am câștigat Premiul Telly pentru o producție video remarcabilă în domeniul educației și utilizării animației, iar programa noastră este folosită în prezent în peste 150 de țări. Materialele Third Millennium apar sub formă de DVD-uri, materiale tipărite, *streaming* pe internet, transmisie televizată prin satelit și emisiuni de radio și televiziune.

Pentru informații suplimentare despre lucrarea noastră de slujire și pentru a afla cum vă puteți implica, vă rugăm să vizitați <http://thirdmill.org>.

Cuprins

I. Introducere	1
II. Contextul	1
A. Relațiile	2
1. Biserica	2
2. Persoanele individuale	3
B. Problemele din Colose	4
C. Filozofia greacă	4
D. Legea evreiască	5
E. Ființele spirituale	7
III. Structura și conținutul	10
A. Salutările	10
B. Încurajările	10
C. Salutările de încheiere	10
D. Supremația creștinismului	11
1. Supremația lui Hristos	11
2. Supremația slujitorilor lui Hristos	14
3. Supremația mântuirii în Hristos	16
4. Supremația vieții creștine	18
IV. Aplicarea actuală	20
A. Loialitatea față de Hristos	20
B. Accentul spiritual	22
V. Concluzie	25

Epistolele scrise de Pavel în temniță

Lecția a doua

Pavel și colosenii

INTRODUCERE

Există un roman foarte celebru al autorului american Mark Twain, numit „Prinț și cerșetor.” În acest roman, un prinț invită un biet cerșetor în castelul său și, pentru a se amuza, cei doi își schimbă hainele între ei. Povestea spune că cerșetorul, fiind confundat cu prințul, este reținut în castel și trăiește ca un prinț. Din nefericire însă, prințul este confundat cu cerșetorul și e alungat din castel.

Sunt sigur că prințul, dacă ar fi știut că va fi alungat din castel, nu ar fi fost nicidecum de acord să își schimbe hainele cu ale cerșetorului. Pentru o distracție atât de simplă nu ar fi meritat defel să piardă atât de mult.

Într-un fel, situația din secolul întâi din Colose seamănă cu povestea din „Prinț și cerșetor.” Creștinii din Colose erau tentați să dea marile privilegii în Hristos în schimbul practicării formelor păgâne de închinare. Așadar, Pavel le-a scris o epistolă pentru a le reaminti de bogățiile extraordinare și de privilegiile regale de care se bucurau în Hristos și pentru a-i avertiza cu privire la consecințele grave ale schimbării acestor binecuvântări cu beneficiile mărunte pe care idolatria pretinde că le oferă.

Aceasta este a doua lecție din ciclul *Epistolele scrise de Pavel în temniță*, intitulată „Pavel și colosenii.” În această lecție vom studia epistola canonică a lui Pavel către coloseni. Așa cum vom vedea, în această scrisoare el a reacționat cu hotărâre la învățăturile eretice care au introdus venerarea ființelor spirituale inferioare în închinarea creștină.

Studiul nostru despre Pavel și coloseni se va împărți în trei părți: mai întâi, vom explora contextul scrisorii lui Pavel către coloseni, în al doilea rând vom cerceta structura și conținutul scrisorii și în al treilea rând ne vom concentra atenția asupra aplicabilității acestei scrisori în zilele noastre. Haideți să vedem mai întâi contextul scrisorii lui Pavel către coloseni.

CONTEXTUL

Pavel a fost apostol al lui Isus Hristos, iar scrierea epistolelor a fost un aspect al lucrării sale autorizate ca reprezentant al lui Hristos. Un alt aspect al apostolatului său a fost păstoria bisericilor și a indivizilor. Astfel, epistolele lui Pavel nu erau doar colecții de învățături autorizate, ci au fost personale și pastorale, motivate de dragostea și grija pentru bisericile și oamenii cărora le scria. De asemenea, scrisorile lui au fost „ocasionale,” adică au fost scrise pentru a trata probleme specifice din anumite momente și locuri.

Așadar, studiind epistola adresată de Pavel colosenilor, este important să cunoaștem ceva despre situația care a dus la scrierea epistolei lui Pavel. Trebuie să

punem întrebări cum ar fi: Cu ce probleme s-au confruntat colosenii? Ce l-a motivat pe Pavel să le scrie?

Vom aborda contextul scrisorii lui Pavel către coloseni din două direcții: în primul rând, vom arăta câteva detalii despre relațiile lui cu biserica din Colose în general și cu persoane individuale din cadrul bisericii, iar în al doilea rând vom cerceta câteva dintre problemele din Colose care l-au preocupat pe Pavel. Să începem prin a examina relațiile lui Pavel cu colosenii.

RELAȚIILE

Pavel nu a avut relații identice cu fiecare creștin din Colose, așa că ne vom concentra mai întâi asupra relației sale cu biserica în general și apoi asupra relației sale cu anumite persoane. Să analizăm mai întâi relația sa cu biserica din Colose.

Biserica

Cetatea Colose era situată în provincia romană Asia, într-o regiune numită Frigia, în valea Licus, puțin la est de mai marea și mai cunoscuta cetate Laodiceea. Colose era relativ mică și, după standardele politice și economice ale vremii, era cu siguranță cetatea cea mai puțin importantă pentru a primi vreuna dintre epistolele canonice ale lui Pavel. De fapt, el nu vizitase niciodată biserica din Colose dar, cu toate acestea, i-a iubit foarte mult. Ascultați-i cuvintele din Coloseni 2:1:

Vreau, în adevăr, să știți cât de mare luptă duc pentru voi, pentru cei din Laodiceea și pentru toți cei ce nu mi-au văzut fața în trup (Coloseni 2:1).

Pavel călătorise prin Frigia în timpul celei de-a doua și celei de-a treia călătorii misionare, însă, dintr-un motiv oarecare, nu a vizitat biserica din Colose. E posibil să fi fost în Colose înainte de înființarea unei biserici acolo, sau poate vizitase orașul însă nu a avut oportunitatea să cunoască biserica. Este posibil și să nu fi vizitat niciodată Colose. În orice caz, el nu-i cunoștea personal pe majoritatea acestor credincioși.

Cu toate acestea, putem afla câteva lucruri despre relația lui Pavel cu colosenii atât din detaliile pe care le găsim în scrisoarea pe care le-o scrie, cât și din scrisoarea lui către Filimon, care locuia în Colose. În primul rând, citim că Pavel avea o relație indirectă cu colosenii, prin reprezentanți, cum ar fi prietenii lui coloseni Epaфра, Filimon, Onisim și mesagerul său, Tihic.

În al doilea rând, deși nu se întâlniseră față în față, Pavel și colosenii au corespondat unii cu ceilalți. De exemplu, Epaфра îi adusese lui Pavel vești despre coloseni, iar Pavel a trimis cel puțin o scrisoare bisericii din Colose și anume epistola către coloseni din Noul Testament.

În al treilea rând, Pavel și colosenii și-au slujit unii altora. De pildă, pe lângă faptul că se zbatuse în temniță pentru ei, Pavel s-a rugat în mod special pentru coloseni. După cum a scris în Coloseni 1:9:

De aceea și noi, din ziua când am auzit aceste lucruri, nu încetăm să ne rugăm pentru voi și să cerem să vă umpleți de cunoștința voii Lui, în orice fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească (Coloseni 1:9).

Pavel s-a rugat în mod regulat și în mod special pentru coloseni, cerând binecuvântările care știa că le vor fi de cel mai mare folos.

În al patrulea rând, și colosenii i-au slujit lui Pavel. Din scrisorile pe care le-a scris colosenilor și lui Filimon, aflăm că Epafra și Onisim, niște coloseni, l-au vizitat în închisoare. Și, din moment ce biserica din Colose a trimis mesageri la Pavel, este rezonabil să presupunem că și ei s-au rugat pentru el.

Pe scurt, deși Pavel nu îi cunoscuse personal pe majoritatea credincioșilor coloseni, ei aveau unii pentru alții o afecțiune și o afinitate care făceau ca relația lor să fie reală și însemnată.

După ce am văzut care a fost natura relației lui Pavel cu biserica din Colose, ar trebui să examinăm relația sa cu persoane individuale din biserica din Colose, pe care le cunoștea mai bine.

Persoanele

Pavel a avut un număr de prieteni din Colose. Aceștia nu erau doar persoane cunoscute, ci prieteni, dintre care mulți lucraseră alături Pavel în slujba evangheliei. Trei astfel de prieteni au fost Filimon, Apfia și Arhip. Iată cuvintele lui Pavel din Filimon, versetele 1 și 2, care prezintă salutările din acea scrisoare:

... către preaiubitul Filimon, tovarășul nostru de lucru, către sora Apfia și către Arhip, tovarășul nostru de luptă, și către biserica din casa ta (Filimon 1-2).

Filimon, cel puțin, era un prieten apropiat al lui Pavel. Iar faptul că o menționează pe Apfia sugerează că o cunoștea și pe ea. Numeroși savanți cred că ea era din casa lui Filimon, probabil soția sa. Din moment ce Arhip era o persoană importantă în biserică, e posibil ca referirea lui Pavel la el să fie doar onorifică. Însă este mai probabil ca acesta să fi făcut parte tot din familia lui Filimon, fiind poate fiul său.

Un alt prieten de-al lui Pavel din Colose era Epafra. Pavel l-a numit pe Epafra „tovarășul meu de lucru“ și „tovarășul meu de temniță“ și a menționat că Epafra era un slujitor credincios al lui Hristos. Epafra a rămas cu Pavel în temniță atunci când Pavel a trimis scrisoarea bisericii din Colose.

Și Onisim, un alt prieten al lui Pavel, era din Colose. Onisim a fost un sclav care pare să-l fi căutat pe Pavel după ce a fugit de la Filimon și care a ajuns să-i slujească lui Pavel în închisoare.

Majoritatea prietenilor lui Pavel par să fi fost asociați într-un fel sau altul cu Filimon. Însă, oricare ar fi fost relațiile lor unii cu alții, este clar că Pavel avea relații mai strânse cu acești prieteni decât cu biserica din Colose în general. Dar, după cum arată scrisoarea sa, este limpede și că relațiile lui cu acești prieteni i-au sporit dragostea pentru toți credincioșii din Colose.

Astfel, la modul general, Pavel a avut o relație personală destul de slabă cu biserica din Colose, dar a ținut profund și personal la câțiva dintre membrii acesteia. A avut sentimente puternice pentru biserica lor nu numai din pricina faptului că era apostol, ci și datorită asocierii ei cu prietenii săi.

După ce am studiat relațiile lui Pavel cu colosenii în general și cu anumite persoane din Colose în particular, suntem pregătiți să cercetăm problemele din Colose care l-au preocupat. Cu ce greutăți se confruntau? Ce l-a îndemnat pe Pavel să le scrie?

PROBLEMELE DIN COLOSE

În timpul întemnițării, Pavel a fost vizitat de un om pe nume Epafra, care era din Colose. Acesta l-a informat despre niște învățături false care amenințau bisericile din valea Licus, printre care și biserica din Colose. Așadar, pentru a apăra biserica de aceste învățături false, Pavel a scris epistola către coloseni. Deși nu cunoaștem toate detaliile privitoare la ereziile care pătruseseră în biserica din Colose, epistola lui Pavel ne spune câteva lucruri despre ele. În primul rând, se pare că învățătura falsă din Colose amesteca creștinismul cu elemente ale filozofiei grecești. În al doilea rând, se baza foarte mult pe legea evreiască. Și, în al treilea rând, insista că există multe ființe spirituale pe care creștinii trebuie să le venereze și să le îmbuneze. Haideți să examinăm mai întâi aspectele acestei învățături care erau asociate cu filozofia greacă.

FILOZOFIA GREACĂ

În lumea mediteraneană a primului secol nu exista o distincție clară între speculațiile religioase și studiul intelectual. Prin urmare, cuvântul filozofie se aplica de obicei religiilor oculte, în special celor care se bazau pe tradiții religioase. Deseori, aceste tradiții implicau atât taine și ritualuri speciale, cât și o știință și o înțelepciune secretă. Din nefericire, unele dintre aceste filozofii oculte se infiltraseră în biserica din Colose. Putem vedea îngrijorarea lui Pavel cu privire la acest lucru în Coloseni 2:1-4:

Vreau, în adevăr, să știți cât de mare luptă duc pentru voi, ... ca să cunoască taina lui Dumnezeu Tatăl, adică pe Hristos, în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei... pentru ca nimeni să nu vă înșele prin vorbiri amăgitoare (Coloseni 2:1-4).

Cuvintele lui de aici sugerează că colosenii prețuiau misterele, înțelepciunea și știința, toate acestea fiind prețuite de filozofia și religia greacă. Așadar, ca răspuns la pretențiile învățătorilor falși din Colose, Pavel a subliniat că adevărata taină, adevărata înțelepciune și adevărata știință se găsesc numai în Hristos și nu în religiile păgâne.

Apoi, în Coloseni 2:8, a vizat în mod explicit filozofia păgână, condamnând-o în termeni fără echivoc:

Luați seama ca nimeni să nu vă fure cu filozofia și cu o amăgire deșartă, după datina oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii, și nu după Hristos (Coloseni 2:8).

Aici, el a etichetat în mod direct învățătura falsă ca fiind filozofie deșartă și amăgitoare. După cum am văzut, în utilizarea grecească tipică, cuvântul „filozofie“ se referea la speculațiile religioase bazate pe tradiții, nu doar la studiul intelectual sau rațional.

Aceste versete sugerează cu tărie că învățătorii falși din Colose erau înamorați de credințele și practicile bazate pe religia greacă și misticismul ocult. Pentru a câștiga acceptarea bisericii, au îmbrățișat probabil câteva elemente ale creștinismului. Însă în mod clar nu au îmbrățișat creștinismul dat ca învățătură de apostoli, altfel nu s-ar fi bazat pe tradiții oculte ca bază a sistemului lor.

Filozofia păgână susținută de învățătorii falși din Colose pare să fi inclus și elemente ale ascetismului. Ascetismul este o evitare nelalocul ei a plăcerii fizice. Este adesea înrădăcinat în ideea greșită că plăcerea este imorală și uneori merge până acolo încât propovăduiește auto-provocarea durerii fizice. Pavel a condamnat un astfel de ascetism în Coloseni 2:20-23. Iată ce a scris:

Dacă ați murit împreună cu Hristos față de învățăturile începătoare ale lumii, de ce... vă supuneți la porunci ca acestea: „Nu lua, nu gusta, nu atinge cutare lucru!“? Toate aceste lucruri, ... au, în adevăr, o înfățișare de înțelepciune, într-o ... asprime față de trup, dar nu sunt de niciun preț împotriva gădilării firii pământești (Coloseni 2:20-23).

El a obiectat cu privire la practicile ascetice din Colose din cel puțin două motive: în primul rând, ascetismul lor era bazat pe principiile fundamentale (învățăturile începătoare) ale lumii. După cum vom vedea mai încolo în această lecție, acest limbaj se referă la ființe spirituale și puteri angelice. În al doilea rând, nu aveau nicio valoare în ceea ce privește împotrivirea față de păcat și, astfel, nu aveau niciun folos.

Pe scurt, învățătorii falși din Colose încercau să amestece învățăturile bisericii cu tradițiile grecești, care se presupune că ar fi trebuit să aducă înțelepciune și să-i întărească pe credincioși împotriva ispitelor. În realitate însă, înțelepciunea pe care o ofereau era falsă, practicile lor erau fără valoare și învățăturile lor negau supremația lui Hristos.

Pe lângă promovarea filozofiei grecești, învățătorii falși din Colose includeau multe practici bazate pe legea evreiască. Totuși, modul în care foloseau și înțelegeau ei legea iudaică se abătea atât de la iudaismul tradițional, cât și de la practicile creștine corecte.

LEGEA EVREIASCĂ

Așa cum am văzut în alte lecții, Pavel a confirmat legea mozaică și a fost dispus să accepte și să participe la multe practici evreiești tradiționale de dragul evangheliei. Așa că, dacă învățătorii falși din Colose ar fi întrebuințat Legea așa cum trebuie, el nu ar fi criticat acest lucru. Criticile sale arată că învățătorii falși foloseau învățăturile și practicile evreiești în moduri corupte.

În Coloseni 2:16, Pavel a făcut referire la un număr de practici evreiești de care învățătorii falși au abuzat:

Nimeni, dar, să nu vă judece cu privire la mâncare sau băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare, cu privire la o lună nouă sau cu privire la o zi de Sabat (Coloseni 2:16).

În mod clar, învățătorii falși din Colose puneau accentul pe anumite practici derivate din legea Vechiului Testament. Aceste includeau respectarea sărbătorilor din calendarul evreiesc, cum ar fi sărbătorile religioase, sărbătoarea lunii noi și ziua de sabbat, precum și restricțiile alimentare. Dar ei nu respectau aceste reguli din Vechiul Testament așa cum erau prescrise de legea mozaică și nici nu le aplicau așa cum o făceau apostolii. Dimpotrivă, Pavel a declarat că practicile lor distorsionează legea Vechiului Testament și pun în pericol destinul veșnic al celor îi urmează. După cum a scris în Coloseni 2:17-18:

... care sunt umbra lucrurilor viitoare, dar trupul este al lui Hristos. Nimeni să nu vă răpească premiul alergării, făcându-și voia lui însuși, printr-o smerenie și închinare la îngerii (Coloseni 2:17-18).

Legea mozaică nu asocia zilele sfinte cu închinarea la îngerii, ci cu închinarea înaintea lui Dumnezeu. Și nu susținea o dietă specială ca mijloc de smerire sau de ascetism, ci ca semn al punerii deoparte ca popor deosebit al lui Dumnezeu. Dar învățătorii falși au stricat aceste legi, folosindu-le în închinarea lor idolatră și în ascetismul păgân.

În Coloseni 2:11-12, Pavel a adăugat tăierea împrejur la lista legilor evreiești de care abuzau falșii învățători:

În El ați fost tăiați împrejur, nu cu o tăiere împrejur făcută de mână, ci cu tăierea împrejur a lui Hristos, în dezbrăcarea de trupul poftelor firii noastre pământești, fiind îngropați împreună cu El, prin botez (Coloseni 2:11-12).

Se pare că aceștia propovăduiau o formă de circumcizie creștină. Deci Pavel a asociat tăierea împrejur cu botezul creștin pentru a-i învăța pe coloseni că, întrucât au fost botezați, nu era nevoie să fie circumciși.

Pe scurt, în Coloseni, Pavel a scris împotriva folosirii greșite a legii mozaice; el nu a scris împotriva legii în sine. În alte locuri, el a afirmat că legea lui Moise este o bază bună pentru practica și moralitatea creștină și că ne învață multe lucruri adevărate despre Dumnezeu. Însă aici, în Coloseni, s-a concentrat pe combaterea învățăturilor și practicilor specifice ale învățătorilor falși, condamnând modul în care aceștia denaturaseră diverse reguli din lege și insistând ca biserica să respingă aceste denaturări.

Pe lângă folosirea filozofiei grecești și adoptarea practicilor bazate pe legea evreiască, învățătorii falși din Colose promovau închinarea în fața ființelor spirituale, încurajându-i pe creștini să venereze și să îmbuneze aceste puteri.

FIINȚELE SPIRITUALE

Faptul că biserica din Colose cocheta cu închinarea în fața ființelor spirituale reiese în mod evident în cel puțin trei feluri. În primul rând, Pavel a scris despre închinarea la îngeri. În al doilea rând, el a vorbit despre domnii și stăpâniri. Și în al treilea rând, a tratat probleme legate de principiile fundamentale ale acestei lumi. Ar trebui să începem prin a analiza menționarea închinării la îngeri.

Conform Bibliei, îngerii sunt slujitori ai lui Dumnezeu și au avut mereu un rol în creație. Dumnezeu le delegă multe slujbe, de la lupta spirituală până la influențarea politicii popoarelor, la transmiterea de mesaje poporului Său și la grija de nevoile pământești ale credincioșilor. Iar biserica primară era foarte conștientă de aceste roluri, după cum citim în Evrei 1:14:

Nu sunt oare toți duhuri slujitoare trimise să îndeplinească o slujbă pentru cei ce vor moșteni mântuirea? (Evrei 1:14)

Îngerii sunt cu adevărat duhuri slujitoare și este important să le recunoaștem lucrarea. Însă, conform învățătorilor falși din Colose, îngerii erau mult mai mult decât slujitori; ei erau puteri cosmice, oracole care le descopereau învățături misterioase celor care îndeplineau ritualurile lor cultice și li se închinau. Pavel a condamnat în mod direct aceste practici în Coloseni 2:18, unde a scris:

Nimeni să nu vă răpească premiul alergării, făcându-și voia lui însuși, printr-o smerenie și închinare la îngeri, amestecându-se în lucruri pe care nu le-a văzut, umflat de o mândrie deșartă, prin gândurile firii lui pământești (Coloseni 2:18).

Învățătorii falși pretindeau că au primit viziuni de la îngeri și pe această bază îi încurajau pe alți creștini să îndeplinească ritualurile corespunzătoare pentru a putea primi viziuni similare.

Și poate că învățătorii falși chiar au avut viziuni, deși acestea vor fi fost mai degrabă de la demoni decât de la îngerii sfinți ai lui Dumnezeu. O altă explicație este că poate au avut transe extatice autoinduse sau cauzate de folosirea unor droguri. Sau e posibil chiar să fi mințit.

În orice caz, această părere exagerată despre puterea și influența îngerilor nu era neobișnuită în lumea antică. Și unii învățători evrei susțineau idei similare cu privire la îngeri. Iar unele filozofii grecești spuneau lucruri similare despre oracolele și puterile lor astrale. Din nefericire, faptul că creștinii coloseni erau familiarizați cu aceste idei a făcut, probabil, ca învățătura falsă să pară rezonabilă, permițând acestor doctrine false să prindă rădăcini în biserica din Colose.

Acum, după ce am văzut referirile directe ale lui Pavel la închinarea la îngeri, ar trebui să ne îndreptăm atenția spre mențiunea despre domnii și stăpâniri. În limbajul primului secol, termenii „domnii“ și „stăpâniri“ se refereau la ființe spirituale, cum ar fi îngerii.

După cum am văzut, învățătorii falși din Colose îi încurajau pe credincioși să se închine îngerilor și ființelor spirituale. Pavel a răspuns acestei erezii accentuând

superioritatea lui Hristos asupra oricărei puteri și stăpâniri din ceruri și de pe pământ. El a scris despre supremația lui Isus în Coloseni 1:16:

Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El (Coloseni 1:16).

Aici Pavel menționează scaune de domnii, dregătorii, domnii și stăpâniri. Termenii „scaune de domnii“ și „dregătorii“ sunt folosiți pentru a traduce cuvintele grecești *thronos* și *kuriotēs*. Ambele se refereau în mod normal la regi umani și la alți cărmuitori pământești, însă se mai puteau referi și la ființe spirituale. În schimb, termenii „domnii“ și „stăpâniri“ traduc forme ale cuvintelor grecești *archē* și *exousia*, care de obicei se referă la puteri spirituale invizibile, cum ar fi îngerii și demonii.

În concepția despre lume a învățătorilor falși din Colose, stăpânirile spirituale angelice și demonice erau semnificativ mai puternice decât omologii lor pământești. Învățătorii falși au exagerat enorm puterea îngerilor și a demonilor—atât de mult încât au atribuit acestor cărmuitori invizibili acțiuni și abilități care în realitate Îi aparțin numai lui Hristos.

Pavel a atras atenția asupra greșelii lor prin faptul că L-a lăudat pe Hristos ca Domn al întregii creații. În loc să facă o distincție între stăpânirile spirituale și cele pământești, Pavel le-a tratat ca fiind una și aceeași, arătând că între spiritual și pământesc există mai multe asemănări decât deosebiri. Ambele erau create și ambele Îi erau inferioare lui Hristos. Adevăratul contrast care trebuia evidențiat nu era între spiritual și pământesc, așa cum insistau învățătorii falși, ci între Hristos și toate celelalte. După cum a afirmat în Coloseni 1:16:

Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ (Coloseni 1:16).

A continuat prin a spune că forțele spirituale și Hristos sunt într-un conflict direct. Învățătorii falși credeau că închinarea la Hristos e compatibilă cu închinarea la stăpânirile spirituale. Însă Pavel a arătat că, oricum și-ar fi imaginat învățătorii falși ființele spirituale cărora li se închinau, adevărul este că numai demonii permit să le fie adusă închinare—îngerii sfinți ai lui Dumnezeu nu iau parte la asemenea idolatrie. Iar Hristos nu permite închinarea la vrăjmașii Săi.

Pavel a vorbit despre aceasta în Coloseni 2:15, unde a scris:

A dezbrăcat domniile și stăpânirile și le-a făcut de ocară înaintea lumii, după ce a ieșit biruitor asupra lor prin cruce (Coloseni 2:15).

Prin crucea lui Isus Hristos, Dumnezeu a dezarmat și a triumfat asupra domniilor și stăpânirilor spirituale. Cu alte cuvinte, domniile și stăpânirile spirituale I s-au opus lui Dumnezeu prin război spiritual—erau duhuri rele răzvrătite, vrăjmașe ale lui Dumnezeu; erau demoni, nu îngeri sfinți. Prin Isus Hristos însă, Dumnezeu i-a dezbrăcat pe acești demoni de abilitățile lor de a lupta și i-a umilit, învingându-i. Acești demoni căzuți, fără

putere, înfrânți, erau domniile spirituale cărora li se închinau învățătorii falși din Colose, cele pe care Pavel le-a numit „domnii și stăpâniri.”

Acum, după ce am studiat menționarea îngerilor și a domniilor și stăpânilor spirituale de către Pavel, putem vedea cum a vorbit el despre principiile fundamentale (învățăturile începătoare) ale acestei lumi. După cum am spus deja, aceasta era încă o expresie care denota ființele spirituale.

În secolul întâi, termenul grecesc *stoicheia*, care poate fi tradus prin „principii fundamentale,” se referea de obicei la zeii și puterile spirituale care erau asociate cu stelele și planetele. Termenul *stoicheia* se mai folosea și cu referire la cele patru forțe fundamentale ale naturii: pământul, vântul, focul și apa. Se credea că aceste principii sau forțe fundamentale ale naturii influențează și chiar dețin controlul asupra destinului oamenilor.

Pavel a folosit în acest fel termenul *stoicheia* în Galateni 4:8-9, unde a scris:

Odinioară, când nu cunoșteai pe Dumnezeu, erai robiți celor ce din firea lor nu sunt dumnezei... cum vă mai întoarceți iarăși la acele învățături începătoare, slabe și sărăcăcioase? (Galateni 4:8-9)

Aici, cuvântul „învățături” este traducerea cuvântului grecesc *stoicheia* și se referă la cei care din fire nu sunt dumnezei. Adică se referă la demonii care se deghizează în zei păgâni. Același sens al termenului *stoicheia* este cel pe care l-a avut Pavel în vedere în Coloseni 2:8, unde a condamnat aceste principii fundamentale:

Luați seama ca nimeni să nu vă fure cu filozofia și cu o amăgire deșartă, după datina oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii, și nu după Hristos (Coloseni 2:8).

Pavel a atras atenția că aceste principii fundamentale sau *stoicheia* reprezintă baza filozofiei învățătorilor falși. Cu alte cuvinte, el a argumentat că tradițiile religioase ale învățătorilor falși ar trebui respinse, deoarece invocau zei falși.

Un lucru interesant este că niște idei similare despre forțele naturii și puterile spirituale erau susținute și de unele ramuri ale iudaismului, mai ales în perioada inter-testamentară. Acest lucru pare să fi pregătit scena pentru erezia creștină care a apărut în Colose în vremea lui Pavel. Se pare că învățătorii falși din Colose au amestecat legalismul evreiesc, religia păgână și creștinismul și au încurajat închinarea la aceste puteri astrale sau cosmice, cunoscute în general ca principii fundamentale sau *stoicheia*.

Biserica din Colose se confrunta cu adevărate provocări în secolul întâi. Spre deosebire de alte biserici, se pare ca nu primise niciodată o instruire apostolică. Cu toate că biserica fusese întemeiată de oameni evlavioși, nu fusese bine înrădăcinată în teologia apostolilor. Din acest motiv, creștinii coloseni erau deosebit de vulnerabili în fața învățăturilor false. Așa că, atunci când învățătorii falși au început să-i bombardeze cu un iudaism corupt și cu idolatria păgână, le-a fost greu să deosebească între adevăr și erezie. Cu înțelepciune și-au recunoscut problema și au apelat la Pavel pentru a-i ajuta.

STRUCTURA ȘI CONȚINUTUL

După ce am văzut contextul scrisorii lui Pavel către biserica din Colose, ar trebui să ne îndreptăm atenția spre al doilea punct: structura și conținutul epistolei.

Scrisoarea lui Pavel către coloseni poate fi împărțită în patru secțiuni majore: salutările, în 1:1-2; încurajările de a mulțumi și a mijloci, în 1:3-14; partea principală, care se ocupă de supremația creștinismului, în 1:15-4:6; și salutările de încheiere, în 4:7-18.

SALUTĂRILE

Salutările din 1:1-2 îl identifică pe apostolul Pavel ca fiind autorul autorizat al acestei scrisori și menționează că scrisoarea vine și de la ucenicul lui Pavel, Timotei. Este limpede că Pavel este autorul principal, deoarece numai el a semnat scrisoarea. În salutare mai este inclusă și o scurtă binecuvântare care are rol de urare.

ÎNCURAJĂRILE

Încurajările de a mulțumi și mijloci din 1:3-14 vin în urma veștilor primite de la Epafra cu privire la biserica din Colose. Epafra a fost slujitorul evangheliei care a fondat biserica din Colose. Vă amintiți că el a petrecut o vreme cu Pavel când a fost închis. În timpul vizitei, Epafra l-a informat pe apostol despre credința și dragostea credincioșilor coloseni și cei doi au petrecut mult timp în rugăciune pentru biserica din Colose. Așadar, când Pavel le-a scris, le-a relatat că Îi mulțumește în permanență lui Dumnezeu pentru credința și mântuirea lor și i-a informat că se roagă în mod continuu ca Domnul să-i binecuvânteze, mai ales dându-le discernământ spiritual și întărindu-i pentru a face fapte bune.

SALUTĂRILE DE ÎNCHEIERE

În partea de încheiere a cărții Coloseni, secțiunea salutărilor finale din 4:7-18, Pavel a transmis salutări colosenilor din partea numeroșilor oameni care se aflau cu el în închisoare. Încheierea arată că el a trimis această scrisoare colosenilor prin grija lui Tihic și Onisim. Tihic a mai dus și scrisoarea adresată efesenilor, iar Onisim pe cea către Filimon. Acest lucru pare să arate că toate cele trei scrisori—Coloseni, Efesenii și Filimon—au fost scrise și înmânate cam în același timp.

Încheierea mai menționează și o scrisoare trimisă bisericii din Laodiceea și le spune colosenilor să citească și acea scrisoare și să dea și bisericii din Laodiceea scrisoarea primită de ei. Astfel aflăm că, deși Pavel a scris aceste scrisori unor anumiți oameni în anumite circumstanțe, intenția lui a fost ca acestea să fie aplicabile unor grupuri diverse. După cum vom vedea într-o altă lecție, este posibil ca scrisoarea trimisă de Pavel efesenilor să fie tocmai cea menționată aici ca fiind destinată laodiceenilor.

SUPREMAȚIA CREȘTINISMULUI

Partea principală a scrisorii lui Pavel către coloseni începe în 1:15 și continuă până în 4:6. Această secțiune prezintă supremația creștinismului asupra religiei învățătorilor falși.

Discuția lui Pavel pe marginea supremației creștinismului se împarte în aproximativ patru subdiviziuni: în primul rând, supremația lui Hristos, în 1:15-20; în al doilea rând, supremația slujitorilor lui Hristos, în 1:21-2:5; în al treilea rând, supremația mântuirii în Hristos, în 2:6-23; și, în al patrulea rând, supremația vieții creștine, în 3:1-4:6. Vom studia pe scurt fiecare dintre aceste secțiuni, începând cu prima, care se axează pe supremația lui Hristos.

Supremația lui Hristos

Învățătorii falși încercau să-i convingă pe coloseni să se închine puterilor cosmice, spirituale. Ei încurajau, de asemenea, un stil de viață ascetic, considerând că un astfel de trai aspru ar îmbuna puterile spirituale și ar aduce unele beneficii din partea acestor dumnezeu falși. Așa că Pavel a început să combată aceste erezii, arătând că Hristos este suprem peste toți ceilalți așa-ziși dumnezei.

Pe de o parte, el a insistat că Hristos este Împăratul întregii creații și că deține toată desăvârșirea și autoritatea. Pe de altă parte, a spus că principiile fundamentale ale lumii nu ne pot aduce binecuvântările mântuirii și nu sunt vrednice de reverență.

El a enumerat multe aspecte importante ale supremației lui Hristos în Coloseni 1:15-20 și majoritatea acestor detalii vin în contrast cu învățăturile false din Colose. Printre detaliile pe care le-a subliniat Pavel aici: el a vorbit despre Hristos ca chip al lui Dumnezeu—în Coloseni 1:15; întâiul născut peste întreaga creație—tot în Coloseni 1:15; agentul creației—în Coloseni 1:16; Domnul suprem—în Coloseni 1:18; Dumnezeu întrupat—în Coloseni 1:19; și singurul împăciuitor— în Coloseni 1:20.

Pavel a început prin a spune că Hristos este chipul Dumnezeului nevăzut. Această descriere îl așează pe Hristos în contrast total cu dumnezeii învățătorilor falși. Iată cum L-a descris Pavel pe Isus în Coloseni 1:15-16:

El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, Cel întâi născut din toată zidirea... Toate au fost făcute prin El și pentru El (Coloseni 1:15-16).

Cu toate că Scriptura spune de multe ori că toți oamenii sunt chipul lui Dumnezeu, aici Pavel a avut în vedere ceva unic, numai al lui Isus, ceva asociat cu puterea și autoritatea Sa asupra creației. A avut în vedere modul în care învățătorii falși din Colose foloseau expresia „chipul lui Dumnezeu“ împrumutată din filozofia greacă.

Cel puțin în unele filozofii grecești din vremea lui Pavel, se credea că universul este chipul lui Dumnezeu, în sensul că e cea mai măreață revelație a lui Dumnezeu și că prin această revelație putem obține cunoștințe și înțelepciune. Găsim referiri la această

idee în scrieri mai vechi, cum ar fi *Timeu* al lui Platon, care datează din sec. al IV-lea î.H., precum și în scrierile gnostice despre zeul Hermes de Trei Ori Mare, din sec. al II-lea și al III-lea d.H.

Așadar, în timp ce învățătorii falși vedeau planetele și forțele naturii drept chip al lui Dumnezeu, Pavel a arătat spre Hristos ca chip al lui Dumnezeu. El a adoptat acest înțeles filozofic grecesc al termenului „chipul lui Dumnezeu“ pentru a arăta că Hristos, nu demonii cărora li se închinau învățătorii falși, este revelația supremă a lui Dumnezeu, Cel la care ar trebui să privească credincioșii pentru a primi o mai mare înțelepciune și cunoștință de Dumnezeu.

În al doilea rând, Pavel a menționat că Hristos este întâiul născut peste întreaga creație. Și acum el și-a ales cu grijă cuvintele pentru a-i combate pe învățătorii falși. Ascultați din nou ce a scris el despre Hristos în Coloseni 1:15-16:

El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, Cel întâi născut din toată zidirea... Toate au fost făcute prin El și pentru El (Coloseni 1:15-16).

Termenul grecesc *prōtotokos*, tradus aici prin „întâi născut“, se referea adesea la superioritate și autoritate, nu la ordinea nașterii.

În lumea antică, întâiul născut dintr-o familie nu era neapărat cel care s-a născut primul, ci cel care avea cele mai mari drepturi la moștenire. El era de obicei cel care avea să conducă familia după moartea tatălui său. De exemplu, cel mai mare copil de parte bărbătească era considerat întâiul născut, chiar dacă avea surori mai mari. Mai mult decât atât, un fiu mai tânăr putea deveni întâiul născut dacă fiul cel mare pierdea această poziție dintr-un motiv sau altul.

Ar trebui să atragem atenția că unele culte destul de proeminente au înțeles greșit că acest termen de „întâi născut“ arată că Hristos a fost efectiv „născut“ înainte de crearea lumii. Adică ei cred că Hristos a fost dintotdeauna o ființă creată, așa încât nu este egal cu Dumnezeu Tatăl din punct de vedere al puterii și autorității. Dar Pavel a asociat statutul de „întâi născut“ al lui Hristos cu autoritatea și supremația Sa peste întreaga creație și nu a spus nimic despre vreo vreme în care Isus să nu fi existat.

Când Pavel a spus că Hristos este întâiul născut peste întreaga creație, s-a referit la faptul că El este acela care deține dreptul primului născut al Tatălui, nu că a fost născut sau creat înaintea tuturor celorlalți. El nu s-a referit la faptul că Hristos face parte creație, ci că este Domn peste aceasta. Învățătorii falși nu aveau puterea și autoritatea de a da vreo binecuvântare cuiva. Hristos și numai Hristos era întâiul născut, Cel care a moștenit toate binecuvântările lui Dumnezeu și numai El le putea da altora.

În al treilea rând, Pavel a spus că Hristos este agentul creației, Cel prin care a creat Dumnezeu universul. Misticismul evreiesc atribuia frecvent îngerilor roluri proeminente în creație—roluri pe care Biblia le atribuie lui Dumnezeu și lui Hristos, dar nu îngerilor. Iar în filozofia greacă, forțelor naturii și altor puteri astrale li se atribuiau în mod obișnuit roluri similare. Însă Pavel a insistat asupra faptului că Hristos e singurul agent al creației și că aceste alte puteri îi sunt inferioare și supuse. Iată ce a scris el în Coloseni 1:16:

Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie

dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El (Coloseni 1:16).

Așa cum am văzut deja, cuvintele „domnii și stăpâniri“ se referă la puteri spirituale, cum ar fi demonii cărora li se închinău învățătorii falși. Conform spuselor lui Pavel, aceste domnii și stăpâniri Îi sunt toate supuse lui Hristos. Întâietatea Lui ca agent al creației Îl face mult superior oricărui lucru creat.

În al patrulea rând, Hristos este Domnul suprem deoarece Dumnezeu L-a pus cap peste biserică. Iată cuvintele lui Pavel din Coloseni 1:18:

El este Capul trupului, al Bisericii. El este Începutul, Cel întâi născut dintre cei morți, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea (Coloseni 1:18).

Pavel a arătat că lui Hristos I s-a dat un statut special în biserică și între cei morți „pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea.“ Tatăl a căutat să-L cinstească pe Fiul și să-L așeze ca Domn peste toate lucrurile. De aceea, orice sistem care caută să înlocuiască sau să limiteze suveranitatea unică a lui Hristos nu poate fi decât fals.

În al cincilea rând, Pavel a explicat că Hristos este Dumnezeu întrupat. Această afirmație remarcabilă depășește orice afirmație făcută cu privire la așa-zișii domni și stăpâni ai păgânismului grecesc sau ai misticismului evreiesc. Ascultați cuvintele lui Pavel din Coloseni 1:19:

Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El (Coloseni 1:19).

Toată plinătatea lui Dumnezeu locuiește în Hristos, făcându-L pe Hristos încarnarea Dumnezeului suprem. Domniile și stăpânirile cărora li se închinău învățătorii falși din Colose erau ființe spirituale inferioare. Cu toate că uneori filozofia greacă le numea zei, în general nu erau considerate zeități supreme.

Spre deosebire de acestea, toată plinătatea lui Dumnezeu locuiește în Isus Hristos. Asta înseamnă că Hristos este întruparea Dumnezeului care a creat universul, Cel căruia toți ceilalți trebuie să I se supună ca Domn. Acest lucru Îl face pe Hristos mult superior ființelor spirituale inferioare cărora li se închinău învățătorii falși.

În cele din urmă, Pavel a spus că Hristos este singurul împăciuitoare între Dumnezeu și om. El a explicat acest lucru despre Hristos în Coloseni 1:19-20:

Căci Dumnezeu a vrut... să împace totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ, cât și ce este în ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui (Coloseni 1:19-20).

Dumnezeu are de gând „să împace totul cu Sine prin El.“ Acest lucru înseamnă că Isus Hristos este agentul și mijlocul prin care Dumnezeu înlătură păcatul din lume și face pace cu omenirea.

Puterile neînsemnate cărora li se închinău învățătorii falși erau demoni preocupați să fure slava și autoritatea lui Hristos și să o folosească pentru a-i tiraniza pe cei ce li se

închinau. Obiectivele lor erau meschine și nu aveau capacitatea de a-i binecuvânta în mod semnificativ pe cei care li se închinau. Hristos însă, e calea care duce la Dumnezeu. Evanghelia predicată de Pavel spune că Dumnezeu restaurează întreaga creație la o stare fără păcat, imaculată și binecuvântată pe veci și că face acest lucru prin Isus Hristos și numai prin Isus Hristos. Doar prin Isus pot fi iertate păcatele și poate fi obținută bunăvoința lui Dumnezeu. Nu e nevoie să ne facem griji din pricina duhurilor neînsemnate și neputincioase ale învățătorilor falși. Accesul la Dumnezeu și la binecuvântările Sale veșnice este la dispoziția tuturor, fără plată, în Isus.

Din cel puțin șase puncte de vedere—Hristos ca chip al lui Dumnezeu, întâiul născut peste întreaga creație, agentul creației, Domnul suprem, Dumnezeu întrupat și singurul împăciuitoare—Hristos le este superior tuturor așa-zisilor dumnezei cărora li se închinau învățătorii falși din Colose.

Supremația slujitorilor lui Hristos

După ce a demonstrat supremația lui Hristos peste puterile spirituale, Pavel a afirmat supremația slujitorilor lui Hristos. Această parte a argumentației sale apare în Coloseni 1:21-2:5.

El a spus că, întrucât Hristos este superior dumnezeilor falși, slujitorii Săi le sunt superiori celor care-i slujesc pe dumnezeii falși. Argumentația lui Pavel are cinci idei principale: împăcarea realizată prin evanghelia creștină, pe care a menționat-o în Coloseni 1:21-23 și 2:5; altruismul lui Pavel, în Coloseni 1:24; împuternicirea divină a lui Pavel, în Coloseni 1:25; revelația superioară oferită de evangheliile, în Coloseni 1:25-28 și 2:2-4; și împuternicirea slujitorilor lui Hristos, despre care vorbește Pavel în Coloseni 1:29-2:1. A început prin a se concentra asupra împăcării de care colosenii au avut deja parte prin evangheliile, după cum citim în Coloseni 1:22-23:

El v-a împăcat acum prin trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă facă să vă înfățișați înaintea Lui sfinți, fără prihană și fără vină; ... fără să vă abateți de la nădejdea Evangheliei pe care ați auzit-o, ... și al cărei slujitor am fost făcut eu, Pavel (Coloseni 1:22-23).

Slujitorii lui Hristos sunt superiori deoarece ei predică o evangheliile care îi împacă pe credincioșii cu Dumnezeu.

Învățătorii falși din Colose îi încurajau pe oameni să-i împăciuiască pe demoni și poate că ofereau și împăcarea cu Dumnezeu. În realitate însă, pentru ei nu a avut loc nicio împăcare, deoarece așa-zisa lor evangheliile nu avea puterea să mântuiască.

Spre deosebire de ei, credincioșii coloseni trăiseră deja adevărata împăcare care vine prin adevărata evangheliile predicată de slujitorii lui Dumnezeu. Ei erau deja iertați și stăteau înaintea lui Dumnezeu îmbrăcați în neprihănirea lui Hristos. Acest lucru ar fi trebuit să-i încurajeze să aibă încredere în cuvintele lui Pavel și să-i respingă pe învățătorii falși.

În al doilea rând, Pavel a făcut referire la propriul altruism, vorbind despre suferința sa pentru biserică. În Coloseni 1:24, el a scris:

**... și în trupul meu împlinesc ce lipsește suferințelor lui Hristos...
(Coloseni 1:24).**

Așa cum am văzut într-o lecție anterioară, suferința lui Pavel a fost de folos bisericii prin faptul că a adus o mărturie puternică pentru evanghelie, încurajând biserica și completând suferințele lui Hristos. Dimpotrivă, învățătorii falși din Colose nu au fost nici închiși și nici persecutați. Scoțând în evidență faptul că a fost gata să sufere pentru biserică, Pavel a arătat clar că slujitorii lui Hristos sunt mai altruști decât învățătorii falși.

În al treilea rând, Pavel a vorbit despre mandatul său divin. Spre deosebire de învățătorii falși autoproclamați din Colose, Pavel fusese chemat la apostolat chiar de Domnul. El și-a descris mandatul în Coloseni 1:25:

Slujitorul ei [al bisericii] am fost făcut eu, după isprăvnicia pe care mi-a dat-o Dumnezeu pentru voi, ca să întregesc Cuvântul lui Dumnezeu (Coloseni 1:25).

Așa cum vedem aici, chiar Dumnezeu l-a chemat pe Pavel ca apostol.

În zilele tinereții, Pavel fusese un persecutor zelos al bisericii. Dar apoi i s-a arătat Domnul Isus înviat și l-a convertit. În acel moment, Isus l-a chemat pe Pavel și să-I fie apostol, dându-i autoritatea să vorbească în Numele Său. Acest lucru însemna că autoritatea lui Pavel era mult superioară autorității învățătorilor falși.

El a descris învățăturile lor în Coloseni 2:8, unde a scris:

Luați seama ca nimeni să nu vă fure cu filozofia și cu o amăgire deșartă, după datina oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii, și nu după Hristos (Coloseni 2:8).

Învățătorii falși se bazau pe idei inventate de oameni idolatri. Spre deosebire de Pavel, acestora nu le fusese dată autoritatea de a vorbi pentru Dumnezeu și nu fuseseră chemați de Dumnezeu să dea învățătură bisericii.

În al patrulea rând, revelația primită de Pavel era superioară celei despre care vorbeau învățătorii falși. Ascultați, de exemplu, cuvintele lui din Coloseni 2:4:

Spun lucrul acesta pentru ca nimeni să nu vă înșele prin vorbiri amăgitoare (Coloseni 2:4).

Pavel a descris cuvintele învățătorilor falși ca fiind „amăgitoare.“ Spre deosebire de ele, cuvintele sale revelau adevărul, ajutându-i pe creștini să evite amăgirea învățătorilor falși.

De fapt, potrivit Galateni 1:15-18, Pavel petrecuse trei ani în Deșertul Arabiei și în Damasc, primind descoperiri de la Dumnezeu. Însă învățătorii falși se bazau pe tradiții transmise prin oameni. Asta făcea ca descoperirile lui Pavel să fie mult superioare celor ale învățătorilor falși.

Era foarte semnificativ că descoperirile lui Pavel au venit de la Dumnezeu, că nu erau simple invenții omenești, cum erau învățăturile ereticilor din Colose. Dar și mai important era că conținutul descoperirilor lui Pavel era superior învățăturilor false din Colose. În scrisoarea adresată bisericii din Colose, el și-a descris descoperirile ca o

„taină“ pe care i-o descoperise Dumnezeu și ca niște „comori ale înțelepciunii și științei.“ Și el nu a ținut aceste comori pentru sine—erau chiar evanghelia pe care o predica, erau adevărurile împăcării cu Dumnezeu și ale părtășiei la împărăția Sa, pe baza jertfei lui Hristos, primită prin intermediul credinței. Această proclamație era mai minunată decât orice ar fi oferit învățătorii falși.

În al cincilea rând, Pavel a scris despre superioritatea împuternicirii slujitorilor lui Hristos, vorbind despre faptul că Dumnezeu le-a dat slujitorilor Săi putere. Pavel nu lucra prin puterea sa, ci Dumnezeu îl împuternicise și îl motivase să lucreze și să sufere ca apostol al Său. Duhul Sfânt l-a înzestrat pe Pavel cu daruri uluitoare, dându-i cuvinte pe care să le spună și prilejuri ca să le spună și miracole care să-i confirme mărturia, pentru ca Pavel să facă să înainteze împărăția lui Dumnezeu pe pământ. Așa cum a scris în Coloseni 1:29:

Iată la ce lucrez eu și mă lupt după lucrarea puterii Lui care lucrează cu tărie în mine (Coloseni 1:29).

Autoritatea, cuvintele și puterea lui Pavel veneau de la Dumnezeu. Învățătorii falși din Colose nu se puteau compara cu el; lucrarea lor de slujire și mesajul lor erau lipsite de putere și fără sens.

Pe scurt, vedem că Pavel a accentuat superioritatea slujitorilor lui Hristos scriind despre împăcarea realizată prin evanghelia creștină, despre altruismul lor, despre mandatul lor divin, despre descoperirea pe care o primiseră și despre împuternicirea lor de către Duhul Sfânt.

Supremația mântuirii în Hristos

După ce a accentuat supremația lui Hristos și a slujitorilor Săi, Pavel a insistat asupra supremației mântuirii în Hristos, în 2:6-23.

Discuția lui despre supremația mântuirii în Hristos s-a împărțit în două secțiuni principale: lauda vieții trăite în unire cu Hristos, în Coloseni 2:6-15, și condamnarea vieții trăite în supunere față de forțele naturii, în Coloseni 2:16-23.

În prima parte, Pavel a descris câteva beneficii ale mântuirii în unirea cu Hristos, începând cu aspectele binevoitoare și înviorătoare ale domniei lui Hristos, în Coloseni 2:6-10.

În aceste versete, el a arătat că, datorită faptului că Hristos este Domnul nostru, suntem înrădăcinați, zidiți și întăriți în El și drept urmare simțim o mare recunoștință față de El. Cei care-i urmau pe învățătorii falși erau captivi ai puterilor spirituale meschine cărora li se închinau, însă cei care se aflau sub domnia lui Hristos primeau autoritatea de a domni cu El. După cum a scris Coloseni 2:9-10:

Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii. Voi aveți totul deplin în El, care este Capul oricărei domnii și stăpâniri (Coloseni 2:9-10).

Hristos are autoritate divină asupra oricărei alte puteri; credincioșii, fiind uniți cu Hristos, sunt părtași la acea autoritate divină.

În al doilea rând, Pavel a menționat vitalitatea spirituală pe care o au credincioșii, deoarece sunt uniți cu Hristos. El a explicat această binecuvântare în Coloseni 2:11-13. De exemplu, în Coloseni 2:12 a scris:

[Voi] fiind îngropați împreună cu El, prin botez, și înviați în El și împreună cu El, prin credința în puterea lui Dumnezeu care L-a înviat din morți. (Coloseni 2:12).

Fiind uniți cu Hristos, credincioșii participă nu numai la moartea lui Hristos, care are ca rezultat iertarea noastră, ci și la învierea și viața Lui, care are drept rezultat renașterea duhului nostru.

În al treilea rând, fiind uniți cu Hristos, credincioșii obțin iertarea de păcat și sunt eliberați de necesitatea de a merita mântuirea prin faptele legii. Pavel a exprimat aceste idei în Coloseni 2:13-15. În Coloseni 2:13-14, el a scris:

... ne-a iertat toate greșelile, a șters zapisul cu poruncile lui ... pironindu-l pe cruce (Coloseni 2:13-14).

Legea lui Dumnezeu condamnă la moarte omenirea căzută. Dar, pentru că suntem uniți cu Hristos în moartea Lui, noi am murit deja de moartea pe care o cere legea; ne-am ispășit sentința, așa încât acum suntem liberi de orice condamnare.

Pe fondul acestor binecuvântări în Hristos, Pavel a condamnat mesajul învățătorilor falși din Colose. Viața în unire cu Hristos este caracterizată de binecuvântările domniei lui Hristos. Dar viața sub domnia forțelor naturii ne așează sub domnia tiranică a unor simple creaturi. Așa cum a scris Pavel în Coloseni 2:16-18, rezultatul acestui lucru nu este numai judecata, ci și pierderea binecuvântărilor pe care le oferă Hristos.

Mai mult decât atât, în timp ce unirea cu Hristos produce vitalitate spirituală, supunerea față de forțele naturii are ca rezultat despărțirea de Hristos și astfel slăbiciune spirituală. După cum a arătat Pavel în Coloseni 2:19:

și nu se ține strâns de Capul din care tot trupul, hrănit și bine încheșat, cu ajutorul încheieturilor și legăturilor, își primește creșterea pe care i-o dă Dumnezeu (Coloseni 2:19).

În ultimul rând, în timp ce unirea cu Hristos asigură iertarea și eliberarea de sub condamnarea Legii, supunerea față de forțele naturii ducea numai la ascetism. Pavel a vorbit despre lipsa de valoare a ascetismului în Coloseni 2:23:

Toate aceste lucruri... au, în adevăr, o înfățișare de înțelepciune, într-o închinare voită, o smerenie și asprime față de trup, dar nu sunt de niciun preț împotriva gădilării firii pământești (Coloseni 2:23).

Supunerea față de dumnezeii falși ai învățătorilor eretici din Colose a avut ca rezultat o viață aspră, care nu era de niciun folos împotriva păcatului. Deși se presupunea că o asemenea viață aspră trebuie să ducă la binecuvântări, demonii nu aveau puterea de a binecuvânta pe cineva. Dimpotrivă, unirea cu Hristos oferă libertate, nu subjugare, și distruge realmente puterea păcatului asupra credinciosului.

Prin aceste aspecte contrastante ale vieții trăite în unire cu Hristos și ale vieții trăite sub jugul forțelor naturii, Pavel a demonstrat că mântuirea oferită în adevărata evanghelie creștină e mult mai bună decât așa-zisele binecuvântări oferite de învățătorii falși din Colose.

Supremația vieții creștine

În cele din urmă, după ce a discutat despre supremația lui Hristos și a slujitorilor Săi și despre mântuirea oferită în evanghelia lui Hristos, Pavel și-a îndreptat atenția către supremația vieții creștine, în Coloseni 3:1-4:6. În această secțiune, el a demonstrat că modul de viață creștin este mult mai etic decât modul de viață susținut de învățătorii falși.

Se pare că învățătorii falși din Colose erau foarte preocupați de traiul etic. La urma urmei, țelul vieții lor aspre era să evite să dea frâu liber firii. Și în unele privințe, e posibil ca standardele sau țelurile lor etice să fie fost în conformitate cu cele ale bisericii creștine în ceea ce privește aceste tipuri de păcat. Dar abordarea lor avea o problemă. Ca s-o spunem pe șleau, ascetismul nu funcționează. Adevărul este că ființele umane căzute nu au acea putere a voinței ca să se împotrivescă păcatului. Așa că, oricât de mult ne-am lupta să evităm păcatul, pierdem întotdeauna. Asta înseamnă că, pentru a duce o viață etică, pentru a ne supune standardelor etice stabilite de Dumnezeu pentru noi, trebuie să ne bazăm pe ceva mai mare și mai puternic decât noi înșine.

Într-un fel, învățăturile lui Pavel referitoare la viața creștină semănau cu învățăturile învățătorilor falși. De fapt, Pavel a ajuns chiar să spună că e bine să ne concentrăm atenția asupra cerescului și spiritualului și nu asupra pământescului. Iată cuvintele sale din Coloseni 3:2:

Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ (Coloseni 3:2).

Conform spuselor lui, trebuie să prețuim lucrurile spirituale și cerești mai mult decât pe cele pământești. Această perspectivă era împărtășită și de învățătorii asceți, cel puțin la suprafață. De asemenea, la fel ca învățătorii asceți, Pavel a vorbit cu putere împotriva îngăduirii propriilor slăbiciuni. De exemplu, în Coloseni 3:5, el a scris:

De aceea, omorâți mădularele voastre care sunt pe pământ: curvia, necurăția, patima, pofta rea și lăcomia, care este o închinare la idoli (Coloseni 3:5).

Pavel era de acord cu învățătorii falși că îngăduirea propriilor slăbiciuni e rea, însă nu a fost de acord cu ei în ceea ce privește modul în care se poate evita acest păcat.

Pavel și învățătorii falși s-au mai deosebit în multe alte lucruri. De exemplu, deși învățătorii falși credeau, la suprafață, că ar trebui să se concentreze asupra lucrurilor

cerești, învățăturile lor criticate de Pavel erau destul de pământești. Cu toate că poate țelul lor era spiritualitatea, încercau să atingă acest țel printr-o axare permanentă asupra lucrurilor pământești. În Coloseni 2:21, el le-a rezumat învățăturile astfel:

Nu lua, nu gusta, nu atinge! (Coloseni 2:21)

Deși asceții au pretins că arată spre tărâmul spiritual, învățăturile lor se concentrau asupra lucrurilor lumești, pământești.

Se pare că asceții erau atât de preocupați de practicile lor ascetice, încât nu se deranjau să accentueze idealurile care erau cu adevărat cerești și spirituale. Chiar dacă țelul lor era poate spiritual, toate eforturile lor erau depuse în scopuri pământești.

Pavel, pe de altă parte, a arătat modalități specifice prin care credincioșii se pot concentra asupra lucrurilor spirituale și se pot strădui să le atingă. El a insistat ca ei să înceteze cu păcatelor lor pământești, dar știa și că acest lucru e imposibil dintr-o perspectivă umană căzută. Ascultați-i cuvintele din Coloseni 3:9-11:

V-ați dezbrăcat de omul cel vechi cu faptele lui, și v-ați îmbrăcat cu omul cel nou, care se înnoiește spre cunoștință, după chipul Celui ce l-a făcut... Hristos este totul și în toți (Coloseni 3:9-11).

Pavel a arătat care este cheia viații etice: credincioșii sunt uniți cu Hristos—Hristos este în toți. Și, datorită acestei uniri cu Hristos, avem un „eu nou“ sau o „natură nouă“ și suntem înnoiți lăuntric de Dumnezeu. Această unire și înnoire ne fac în stare să ducem o viață etică.

Învățătorii falși nu erau credincioși adevărați; ei nu credeau în evanghelie și prin urmare nu erau uniți cu Hristos. Nu aveau o natură nouă și nu erau reînnoiți de Dumnezeu. Drept urmare, toate încercările lor de a evita păcatul erau sortite eșecului.

Credincioșii însă sunt uniți cu Hristos, primind astfel puterea de a se supune standardelor etice ale lui Dumnezeu. Dar Pavel nu s-a oprit la această idee, ci a continuat, prezentând modalități practice prin care credincioșii se pot baza pe puterea lui Dumnezeu și nu pe propria voință pentru a birui păcatul. Iată instrucțiunile lui din Coloseni 3:12:

Astfel, dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare (Coloseni 3:12).

Credincioșii pot izbuti să trăiască etic punând accentul pe virtuți cerești, spirituale, cum ar fi mila și bunătatea, nu concentrându-ne asupra păcatelor pe care încearcă să le evite. Și putem fi motivați să trăim etic concentrându-ne asupra dragostei lui Dumnezeu pentru noi și a faptului că ne-a ales, nu străduindu-ne să satisfacem mofturile dumnezeilor falși.

Strategia lui Pavel pentru viața etică era superioară celei a învățătorilor falși din două puncte de vedere foarte importante: în primul rând, era eficace deoarece se baza pe puterea lui Dumnezeu și nu pe a noastră; în al doilea rând, era eficace deoarece abătea atenția de la păcat și problemele pământești, îndreptând-o spre virtuți pozitive și valori spirituale. Esența e că strategia lui Pavel funcționa. Spre deosebire de practicile ascetice,

care nu sunt de niciun folos împotriva păcatului, metoda lui Pavel făcea posibilă viața etică.

Epistola lui Pavel către coloseni a avut intenția de a trata ereziile idolatre aduse de învățătorii falși. Aceștia susțineau moduri păgâne de raportare la puterile spirituale și căi ineficace de urmărire a neprihănirii. Ca răspuns la aceste probleme, Pavel L-a predicat pe Hristos. El a predicat supremația lui Hristos ca și Domn și Împărat și superioritatea slujitorilor lui Hristos. A predicat valoarea incomparabilă a mântuirii în Hristos și victoria asupra păcatului prin viața creștină. La fiecare punct, a arătat clar că promisiunile făcute de învățătorii falși puteau fi împlinite numai de Hristos.

APLICAREA ACTUALĂ

După ce am studiat contextul scrisorii lui Pavel către coloseni și structura și conținutul acesteia, ar trebui să ne îndreptăm atenția asupra celui de-al treilea subiect: aplicabilitatea în zilele noastre a acestei epistolei. Cum putem noi, creștinii din ziua de azi, să aplicăm aceste învățături străvechi în viața noastră?

Deși sunt multe modalități prin care am putea să aplicăm în mod corect învățăturile lui Pavel în viața noastră modernă, ne vom concentra atenția asupra a două tipuri de aplicări care i-au preocupat cel mai mult pe Pavel și pe destinatarii săi inițiali: necesitatea de a-I rămâne loiali numai lui Hristos și valoarea concentrării asupra celor spirituale în fiecare zi. Să începem prin a analiza cât este de necesar să-I rămânem loiali numai lui Hristos.

LOIALITATEA FAȚĂ DE HRISTOS

În biserica din Colose, credincioșii erau încurajați să combine închinarea la Hristos cu închinarea la alte puteri spirituale. Deși aceste alte puteri spirituale nu erau prezentate drept demoni, am văzut că orice putere pe care ar fi avut-o și orice beneficii ar adus celor care li se închinau erau demonice. Dar, indiferent dacă aceste puteri erau demoni, forțe ale naturii sau îngeri, colosenii nu ar fi trebuit să li se închine. Din nefericire, datorită climatului social din primul secol, lor le-a fost greu să vadă adevărul în această chestiune.

În secolul întâi, ideile religioase dominante din imperiul roman erau politeiste. Asta înseamnă că majoritatea oamenilor credeau că există mulți zei și multe puteri spirituale. Și majoritatea societăților din interiorul imperiului nu numai că recunoșteau existența multor zei, ci se și închinau multor zei. Pentru cei mai mulți oameni din imperiul roman din acea vreme era normal să se închine atât înaintea zeilor dominanți ai cultului civic, cum era Zeus, cât și înaintea zeilor locali și chiar a zeilor casei. Așadar, cu toate că Hristos pretindea ca credincioșii să I se închine numai Lui, exista o mare presiune socială care îi încuraja pe primii creștini să se închine și altor zei.

De fapt, atunci când imperiul roman a început să-i persecute pe creștini în secolul întâi, cauza principală a fost că aceștia refuzau să recunoască și să se închine zeilor cultului civic. Argumentul era că creștinii îi mâniaseră pe zei prin refuzul lor de a li se

închina și că zeii aveau să pedepsească întreaga societate romană dacă nu li se cerea socoteală creștinilor. Romanii nu le cereau să înceteze să I se închine lui Hristos, ci doar să se închine și zeilor romani.

Din perspectiva romană a primului secol, te puteai închina multor zei, fără a avea sentimentul de conflict între loialități. Hristos cere însă închinarea exclusivă. Dacă ne închinăm Lui, nu ne mai putem închina la nimic altceva. De aceea a insistat Pavel ca colosenii să rămână neclintiți în credința lor. Așa cum a scris în Coloseni 1:22-23:

El v-a împăcat acum prin trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă facă să vă înfățișați înaintea Lui sfinți, fără prihană și fără vină; dacă rămâneți și mai departe întemeiați și neclintiți în credință, fără să vă abateți de la nădejdea Evangheliei (Coloseni 1:22-23).

Dacă nu-I rămânem credincioși lui Hristos, dovedim că nu am fost cu adevărat împăcați cu Dumnezeu. Și, dacă nu suntem împăcați cu Dumnezeu, atunci nu suntem părtași la nădejdea oferită de evanghelie. Pe scurt, dacă nu-I rămânem credincioși lui Hristos, nu suntem mântuiți. Loialitatea față de Hristos este extrem de importantă.

Din nefericire, lumea noastră modernă ne contestă adesea loialitatea față de Hristos, punându-ne în față numeroși dumnezei diferiți cărora să ne închinăm. Politeismul poate fi găsit în religiile orientale, cum ar fi: taoismul, una din cele trei religii clasice din China; hinduismul, religia dominantă a Indiei; și șintoismul, religia tradițională a Japoniei. În lumea occidentală, mișcarea New Age a adoptat multe aspecte ale acestor religii orientale. Dincolo de aceasta, mormonismul afirmă că mormonii sunt zei în devenire. Apoi mai există numeroase alte religii politeiste mai mici, de la religiile tribale și populare din Africa și Asia, la scientologia din Hollywood, California. Și lista ar putea continua la nesfârșit.

Creștinii moderni se confruntă însă și cu alte probleme. De pildă, unele guverne și societăți din zilele noastre îi persecută pe creștini dacă aceștia rămân loiali numai lui Hristos. De aceea, multe biserici din Republica Populară Chineză rămân clandestine. Iar în țările islamice, persecuția creștinilor are adesea drept rezultat sclavia și chiar moartea. Dar, oricât de înfiorătoare ar fi aceste persecuții și oricât de mult ne-ar constrânge să-L respingem pe Domnul nostru, trebuie să rămânem loiali Hristosului nostru—chiar până la martiriu—dacă vrem să fim împăcați cu Dumnezeu.

În alte societăți moderne, creștinii sunt constrânși în permanență de către ateism, încât sunt încurajați să renunțe la orice credință în Dumnezeu și Hristos. Creștinismul este frecvent ridiculizat ca fiind un set de credințe primitive și barbare, care nu pot rezista în fața științei. Mulți credincioși care nu au studiat suficient teologia și știința, nu pot oferi răspunsuri la aceste provocări și credința lor este clătinată.

În alte cazuri, relativismul filozofic al societății moderne duce la o insistență puternică asupra toleranței religioase. Drept care toate afirmațiile exclusive despre adevăr și mântuire sunt condamnate. Pavel ne-a învățat că loialitatea față de Hristos este singura cale spre mântuire. Dar când creștinii moderni dau glas acestei idei, sunt de multe ori acuzați de aroganță și intoleranță. Și ne simțim constrânși de societate să recunoaștem alte căi de găsire a binecuvântărilor eterne.

Însă nu orice presiune vine din afara bisericii. De exemplu, în unele biserici protestante liberale se aduce acum laudă Întelepciunii, sau Sofia, care este personificată

ca divinitate de sex feminin. Alte biserici protestante liberale susțin relativismul filozofic al societăților lor, spunând că multe sau chiar toate religiile sunt căi valabile care duc la mântuire—chiar dacă Îl neagă pe Hristos.

Adevărul este că oriunde am locui, este probabil să simțim presiunea de a-I fi necredincioși lui Hristos. Acestea pot fi presiuni ca să acceptăm validitatea altor religii sau dumnezei, sau presiuni ca să-L negăm pe Dumnezeu Bibliiei. Ele pot veni din partea guvernului, a școlilor noastre, din partea vecinilor și prietenilor, a familiilor noastre, sau chiar în partea liderilor bisericii.

Însă dacă vrem să rămânem credincioși învățăturilor lui Pavel, trebuie să respingem aceste noțiuni false și să-L acceptăm numai pe Hristos. Numai Hristos este vrednic de închinare și numai El ne oferă adevărata mântuire și adevăratele binecuvântări spirituale. Trebuie să rămânem neclintiți în loialitatea noastră numai față de Hristos.

ACCENTUL SPIRITUAL

După ce am văzut cât este de important să-I rămânem loiali numai lui Hristos, ar trebui să ne îndreptăm atenția spre cel de-al doilea tip de aplicabilitate din zilele noastre: valoarea concentrării pe cele spirituale în fiecare zi din viața noastră. Deși atenția față de lucrurile pământești are o oarecare valoare, cel mai mare folos este când abordăm viața dintr-o perspectivă spirituală.

Când venim la credința în Hristos, se întâmplă un lucru miraculos: duhul nostru este înnoit în lăuntru nostru. Înainte de a veni la credință, suntem morți pe dinăuntru, nefiind în stare să-I dăm un răspuns pozitiv lui Dumnezeu. Suntem vrăjmașii lui Dumnezeu nu numai din pricină că am păcătuit împotriva Lui și merităm judecata Lui, ci și pentru că Îl urâm și nu vrem să ne supunem Lui. Însă Dumnezeu ne iubește atât de mult, încât refuză să ne îngăduie să-I rămânem vrăjmași. Și astfel, ni-L trimite pe Duhul Sfânt să ne înnoiască duhul, pentru a fi restaurați înlăuntru și pentru a ne căi cu râvnă de păcatul nostru și a ne supune Domnului nostru. În același timp, Duhul lui Dumnezeu locuiește în noi, unindu-ne cu Hristos și garantându-ne viitoarele binecuvântări în El. Mântuirea noastră nu depinde de preocupările noastre pământești, ci de realitățile spirituale ale duhului nostru înnoit și de unirea noastră cu Hristos. De aceea i-a încurajat Pavel pe coloseni să se concentreze mai puțin asupra lucrurilor pământești și mai mult asupra celor spirituale.

Teologii îi descriu adesea pe cei care nu au venit la credință ca fiind neregenerați. Spre deosebire de ei, termenul de „regenerați“ li se aplică celor care au credință. Acești termeni identifică starea duhului sau a sufletului fiecărei persoane. A fi neregenerat înseamnă a fi mort din punct de vedere spiritual, iar a fi regenerat înseamnă a fi viu spiritualmente.

Cei neregenerați se află sub judecata lui Dumnezeu din pricina păcatului. De asemenea, ei nu au nicio abilitate morală, adică nu pot face lucruri pe care Dumnezeu le socotește pure din punct de vedere moral. Mai mult decât atât, ei nu au nicio dorință morală, adică nu vor să facă lucrurile pe care Dumnezeu le consideră pure sub aspect moral. Pe scurt, cei neregenerați nu sunt mântuiți, nu se pot mântui și nu vor să fie mântuiți de Dumnezeu.

Pe de altă parte, cei care sunt regenerați sunt iertați deoarece sunt uniți cu Hristos, care a murit pentru păcatul lor conform cerințelor legii lui Dumnezeu. În plus, duhul lor înnoit are abilitatea morală de a asculta de Dumnezeu, precum și dorința morală, așa încât ei și vor să asculte de El.

Valoarea schimbării spirituale care are loc în noi atunci când venim la credință este enormă. Regenerarea ne face oameni noi. Nu suntem doar iertați, ci suntem și schimbați din punct de vedere spiritual. Regenerarea este schimbarea spirituală descrisă de Pavel în Coloseni 2:13, unde a scris:

Pe voi, care erați morți în greșelile voastre și în firea voastră pământească netăiată împrejur, Dumnezeu v-a adus la viață împreună cu El, după ce ne-a iertat toate greșelile (Coloseni 2:13).

Cândva eram morți în păcatele noastre, asta însemnând eram sub judecata lui Dumnezeu. Dar după aceea Dumnezeu ne-a înviat și ne-a iertat păcatele. De asemenea, eram morți în natura noastră păcătoasă, ceea ce înseamnă că aveam o natură rea, fără vreo abilitate sau dorință morală, însă Dumnezeu ne-a înviat. Prin urmare, acum avem abilitatea de a dori binele și de a face binele.

Duhul nostru vechi, neregenerat, nu avea nicio abilitate sau dorință morală. Însă duhul nostru înnoit are și abilitatea și dorința morală. Când eram morți spiritual, înainte de a fi regenerați și uniți cu Hristos, Regele, nu ne-ar fi fost de nici un folos să ne concentrăm asupra lucrurilor spirituale sau a „lucrurilor de sus,” chiar dacă am fi dorit acest lucru. Dar acum, regenerați fiind, lucrul cel mai rezonabil pe care-l putem face este să ne îndreptăm noua viață într-o nouă direcție. Duhul nostru a fost făcut nou; acum suntem oameni spirituali. Și lucrul cel mai logic—și cel mai normal și cel mai folositor pe care-l putem face, ca oameni spirituali—este să ne concentrăm asupra vieții noastre spirituale. Astfel, Pavel a continuat în Coloseni 3:1-2, scriind următorul îndemn:

Dacă deci ați înviat împreună cu Hristos, să umblați după lucrurile de sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu. Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ (Coloseni 3:1-2).

Întrucât suntem așezați sus cu Hristos, ar trebui să ne concentrăm mintea asupra lucrurilor cerului. Acum suntem conștienți de adevărata structură a autorității în univers; știm cum funcționează lumea și care lucruri aduc adevăratele binecuvântări. Această cunoaștere ar trebui să schimbe felul în care ne trăim viața.

În anumite momente din istorie, creștinii au crezut în mod greșit că, atunci când Pavel a spus să ne concentrăm asupra lucrurilor cerești și nu asupra celor pământești, a vrut să spună că ar trebui să ne retragem din viața normală ca să căutăm cerul fără nimic care să ne distragă. Călugării asceți medievali sunt un bun exemplu al acestui mod de gândire. Unii trăiau ca sihaștrii, izolați de restul societății; alții stăteau în peșteri sau în vârful unor stâlpi perioade enorme de timp; alții își provocau rău fizic. Ei credeau cu sinceritate că cel mai bun mod de a crește spiritual este să scape de sub influența lumii normale, nespirtuale. Dar se înșelau. De fapt, în unele privințe ei au făcut aceleași greșeli pe care le făcuseră învățătorii falși din Colose.

Faimosul pedagog Booker T. Washington, fondatorul școlii care acum se numește Universitatea Tuskegee, este considerat autorul acestui proverb american:

Niciun om nu-l poate ține pe altul jos în șanț fără să rămână jos în șanț cu el.

În multe aspecte, Washington a aplicat relațiilor omenești ceea ce a spus Pavel despre viața lăuntrică a creștinilor; adică, dacă ne concentrăm toată energia pentru a ne suprima dorințele păcătoase, încă ne concentrăm asupra dorințelor păcătoase. Da, suprimarea păcatului este un lucru bun, chiar o faptă bună. Iar Pavel i-a încurajat pe credincioși să-și omoare păcatele firești. Însă ceea ce a vrut să spună nu e că pur și simplu trebuie să adoptăm o nouă abordare a lucrurilor pământești, ci că trebuie să ne redirecționăm atenția de la lucrurile pământești spre cele spirituale. Însă lucrurile „spirituale“ sau „cerești“ la care se gândea Pavel necesită traiul în lume. Iată cuvintele sale din Coloseni 3:12-16:

Îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare... Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi. Dar mai presus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvârșirii. Pacea lui Hristos, la care ați fost chemați, ca să alcătuiți un singur trup, să stăpânească în inimile voastre, și fiți recunoscători. Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi (Coloseni 3:12-16).

A fi cu gândul la cer înseamnă să ne concentrăm asupra Celui care S-a înălțat la cer, și anume Hristos, ca să fim mai mult ca El atâta timp cât suntem aici, pe pământ.

Observați lucrurile pe care Pavel le-a numit „cerești“ sau „spirituale.“ Majoritatea sunt virtuți interactive, virtuți care se manifestă în primul rând, iar în unele cazuri numai față de alți oameni, cum ar fi mila, bunătatea, smerenia, blândețea, răbdarea, iertarea, dragostea și pacea în contextul unei comunități. Aceste virtuți nu pot fi manifestate separat de viața activă în lumea actuală.

Și, de fapt, în Coloseni 3:16-4:6, Pavel a arătat multe moduri diferite prin care credincioșii pot aplica aceste virtuți în contextul numeroaselor lor relații pământești. De pildă, a scris că credincioșii ar trebui să se învețe și să se mustre unii pe alții, cântând psalmi, imnuri și cântece spirituale laolaltă. El a sfătuit soțiile să se supună soților lor și soții să-și iubească soțiile. I-a învățat pe copii să asculte de părinți și pe părinți să își încurajeze copiii. I-a îndemnat pe sclavi să fie supuși și productivi și le-a poruncit stăpânilor să-și trateze sclavii tot așa cum Isus, Stăpânul nostru, al tuturor, Își tratează biserica. A cerut rugăciuni pentru ca Dumnezeu să-l întărească în predicarea evangheliei și i-a sfătuit pe coloseni să fie sânguincioși și înțelepți atunci când apar ocazii de evanghelizare. Toate aceste instrucțiuni aparțin celor „spirituale“ sau „cerești.“ Și totuși, nu pot fi îndeplinite decât printr-o implicare activă în lumea actuală.

Pentru Pavel, a avea o minte cerească sau spirituală înseamnă a ne gândi la cât de minunat e cerul chiar acum și a găsi căi prin care să facem ca lumea actuală să semene mai mult cu cerul; înseamnă să ne concentrăm asupra naturii noastre noi, spirituale, și asupra faptelor bune care sunt potrivite ei; înseamnă să facem pe pământ aceleași fapte bune care se fac întotdeauna în ceruri; înseamnă să-i iubim pe alții, să-i iertăm, să fim

buni și blânzi și smeriți, să îi tratăm pe alții la fel cum îi tratează Isus. Pe scurt, pentru a ne concentra asupra lucrurilor spirituale, trebuie să ne axăm pe zidirea împărăției lui Dumnezeu chiar aici, chiar acum, pe acest pământ.

CONCLUZIE

În această lecție l-am examinat îndeaproape pe apostolul Pavel și legătura sa cu credincioșii din Colose. Am explorat atât contextul scrisorii scrise de el colosenilor, cât și structura și conținutul acesteia. În cele din urmă, am discutat despre aplicabilitatea în zilele noastre a învățăturilor pe care le-au primit colosenii de la Pavel.

Epistola lui Pavel către coloseni conține multe lecții importante pentru noi, cei de azi. Ea ne învață despre supremația lui Hristos și despre marea stimă pe care ar trebui să o avem față de apostolii Săi și învățăturile lor. Ne explică rolul pe care îl avem în împărăția lui Dumnezeu și marea mântuire de care ne bucurăm acum. Și ne încurajează să trăim cu o atitudine spirituală, ca oameni care sunt părtași ai cerului și lucrează pentru a aduce valorile noastre cerești pe pământ. Pe măsură ce înaintăm în viața creștină, amintirea lecțiilor date de Pavel în această scrisoare ne va ajuta să ne păstrăm credința și să trăim ca membri productivi și binecuvântați ai împărăției lui Dumnezeu.